

קמ:

שמונה שרצים פרק ארבעה עשר שבת

**עין משפט
גר מוצה**

מסורת הש"ס

ל"ה א ב מ"ה פ"ה מ"ג
שבת הלכה טז ס"ג
ל"ח טז ט"ט ט"ז ט"ח ט"ו
ס"ח ס"ט ס"ז ס"ז
ל"ה ג מ"ה ט"ז ט"ח ט"ו
ט"ט ט"ז ט"ח ט"ו ט"ו

מוסף רש"י

כל האוכלין אוכל אדם
לרשותו. ללילה מביא
ורפואה ממלא ה"ח מרוב
ה"ח.

רב נסים גאון

לקוקי. הם תולעים
נקראים בלשון יידישעאל
ה"ב אל קוק, ומכאן כי
אלו טריפות וחילין דף טו
והילכתא קוקאי אסורי
מטעם כורא ועילין ליה
באסור. אגריין. ספיש
בכורות פרק כ"ד מרובין
על הפריות ודף טו אסור רב
כי שטאל מ"ה דלוקי.
ותמא ליה דיתנא אגא.
כ"ט ד"ה כ"ג דף ט"ז אגריין
דף ט"ז אסור אסור רב
אסי כ"ט דף ט"ז אגריין
דמוא. הנכח כי ד"ה נסים
ל"ה כל האוכלין לאויות
על השנים ומרשין
לכ"ט ט"ט. ספר כ"ד
מבית על הפריות ודף טו
ה"ח רבנן סתול י"ה לישנים
קשה לכ"ט ט"ט. כרישין
י"ח לכ"ט ט"ט. קוקיין
לשנים חתן ס"ה דלוקיין
ב"ה ד"ה מ"ה ט"ה ו"ה
נ"ה ר"ה ש"ה א"ה ל"ה י"ה
מ"ה נ"ה ד"ה ק"ה א"ה ד"ה
אסור ל"ה ד"ה ק"ה ש"ה ד"ה
א"ה מ"ה א"ה ר"ה י"ה
ל"ה ס"ה א"ה ר"ה י"ה
ש"ה י"ה ד"ה ק"ה א"ה
ד"ה א"ה ר"ה י"ה
ל"ה ס"ה א"ה ר"ה י"ה
ש"ה י"ה ד"ה ק"ה א"ה

אימור דפליגי לענין טומאה ועברה. ומשום קרא: לענין שבת. דטעמא משום רפואה הוא מי שמעת להו: הא דלשחסי. בגיוייהו אסור דמוכח מלמא דלרפואה קא ממין: הא דלא לשחסי. אלא רחץ ויגא מותר: כפרייפא. דקמתי רוחין דגלא לשחסי: העטין. מאלנין: אכל אכל נשפסי. בתוך המים דגראה כתיב נעלמא: כיסין. שכן רוחין כסן צמול לרמיה שאינה לרפואה: ברעיס. און רוחין דמוכח מלמא דלרפואה. ומרוביהו דלשחסי: מי המשרה אמי המשרה לא קשיא. הך דקמתי רוחין צמי המשרה הא דלשחסי הא דלא

אימור דפליגי לענין טומאה וטרהרה לענין שבת מי שמעת להו אלא אמר רב נחמן בר יצחק לא קשיא הא דאישתהי הא דלא אישתהי במאי אוקימתא לבתרייתא דלא אישתהי אי דלא אישתהי אפילו במי משרה נמי דהתניא רוחצין במי טבריא ובמי משרה ובימה של סדום ואף על פי שיש לו חמטים בראשו כמיה דברים אמורים שלא נשתהא אבל נשתהא אסור אלא אי הגדול אים הגדול לא קשיא י"הא כיפין שבו הא ברעים שבו מי משרה אים משרה נמי לא קשיא י"הא דאישתהי הא דלא אישתהי: **בתנ"י**: אין אוכלין אויבין בשבת לפי שאינו מאכל בריאים אבל אוכל הוא את יועור ושוחה אבוברואה וכל האוכלין אוכל אדם לרפואה וכל המשקין שותה חוץ ממי דקלים וכוס עיקרין מפני שהן לירוקה אבל שותה הוא מי דקלים לצמאוסך שמן עיקרין שלא לרפואה: **ג"מ** אמר רב יוסף אויב אברתה בר המג אויבין אברתה בר הינג עולא אמר מרוא חיוורא עולא איקלע לבי רב שמואל בר יהודה איתיה לקמיה מרוא חיוורא אמר היינו אויב דכתיב באורייתא רב פפי אמר שומשוק א"ר ירמיה מדיפתי כוותיה דרב פפי מסתברא דתנן מצות אויב שלשה קלחין ובהן שלשה גבעולין ושומשוק הוא דמתכחא הכי למאי אכלי ליה לקקאיני במאי אכלי ליה בשבע תמרי אוכמתא ממיא הואי מקימתא דשערי (במונא) דחליף עליה ארבעין יומין: אבל אוכל הוא את יועור: מאי יועור פותגן למאי אכלי לה לארקתא במאי אכלי לה בשבע תמרי חיוורתא ממיא הואי מאומצא ומיא אליבא ריקנא ומבישרא שמנא אליבא ריקנא ומבישרא דתורא אליבא ריקנא מאמגוזא אליבא ריקנא ומניו דרוביא אליבא ריקנא ומשתי מ"ה אברתיה ואי לא ליבלע תחלי חיוורתא ואי לא ליתוב בתעניתא וליתוי בישרא שמנא ולישרי אגומרי ולימין נרמא וליגמע חלא ואיבא דאמרי חלא לא משום דקשי לכבדא ואי לא ליתוי גורדא דאסינתא דגירדא מעילאי תתאי ולא מתאי לעילאי דילמא נפקא אידי פומיה ולישלקה בשיכרא כי שויבך ולמחר נסכרינון לנבין דידה ולישתה וכי מפני מפני אפשיחה דדקלא: ושותין אבוברואה: מאי אבוברואה חומטריא מאי חומטריא חומרא יחידאה למאי עבדי לה לגילויא ואי לא ליתוי חמשא כלילי וחמשא כוסתא דשיכרא ונישלוקינהו בהדי הדדי עד דקיימא אאנפקא ונישתה אימיה דרב אהדכו בר אמי עבדה ליה להווא גברא חד כלילא וחד כוסתא דשיכרא שלקה ואישקיתיה ושגרא תגרא וגרפתיה ואותביתיה לבינתא בנוויה ונפק כהוצא ירקא רב אייא אמר רביעיתא דחלבא מעיזא חיוורתא רב הונא בר יהודה אמר לייתא אתרוגא חלייתא ולחייקה ולימלייה דובשא ולתובה בי מילי דנורא וליכליה רבי תינא אמר מי רגלים בני ארבעים יום וברזנא לזיבורא רביעיה רביעיה קרבתא פלגא ריבעא לגילויא ריבעא אפילו לכשפים מעלו אמר רבי יוחנן אניגרון ואבנגר ותיריקה מעלו בין לגילויא בין לכשפים האי מאן דבלע חיווי לוכליה כשותא במילחא ולירחמיה תלתא מילי רב שימי בר אשי חויהי להווא גברא דבלע חיווי אידמי ליה כפרשא אוכליה כשותא במילחא וארהמיה קמיה תלתא מילי ונפק מיניה גובי גובי איבא דאמרי רב שימי בר אשי בלע חיווי אתא אליהו אידמי ליה כפרשא אוכליה כשותא במילחא וארהמיה קמיה תלתא מילי ונפק מיניה גובי גובי האי מאן דטרקיה חיווי ליתוי עוברא דחמרא חיוורתא וליקרעיה ולתביה עילויה והני מילי דלא אישתכח מרפה הווא בר

הגהות הב"ח

(א) ר"ח ד"ה אדמו וי' כמו ומתחכם ומת: (ב) ר"ח ד"ה אדמו וי' כמו ומתחכם ומת:

לעני רש"י

באלנין (מלנין).
פעיס.
דוכנין (דוכנין).
קוקיין.
שלייא (שלייא). מיווה (צמח).
פולאיל (פולאיל). ממה (צמח).
פניגרי (פניגרי).
ניגריה (ניגריה).
בישרין (קרישין).
שליין (שליין).
אישיבניגרי.
אישיבניגרי (שליין). לניסו.
טריגין (טריגין).
קשיין.

רבינו חננאל

עד כאן לא פליגי אלא לענין טומאה וטרהרה אי מלחה לטבילי א לא אבל לענין שבת לא פליגי ומשני אמר נשתהה בים הגדול בשבת כדי להתרפות אסור ואם לא נשתהה בים הגדול אוקימתא ליה ברייתא דקמתי רוחין בים הגדול כדלא אישתהי. אימא סיפא ולא בני משרא. ואין לא אישתהי אפילו בני משרא נמי שרי. דמתי רוחין בני משרא ובמי משרא ובימה ט"ל סדום ואע"פ שיש לו חמטין בראשו כד"ה כשלא נשתהה (אסור) אבל נשתהה אסור. ועיקרין כי אמרין שהיה בני משרא אבל בים הגדול יפסי אישתהי. אמרין. הא דתניא רוחין בים הגדול כמיס יפין שבו דלא כפי. הא דתניא אבל לא בים הגדול. ברעים שבו דכ"ה.

בלא עקף: לגילויא. מי ששמה מים מגולין: חמשה כלילי. וורדין: כוסאסא דשיכרא. כוסות: עד דקיימי אלנפקא. שיעמדו על מדה מחוקת אנפק והיא רביעית הלוג כדלמרין בחוקת הנמים (ד"ה ט"ז): ושגרא תגורא. הסיקה תגורא: וגרפסה. מגחלים שיטעון קלח: ואוסכס לבינתא בנוויה. שיכר עליה ולא יכיה: ונפק מיניה. הקיף הארס שנלע: הולא. עלה של לונג: אסרוג חליטא. מתוק: ולחייקו לגויה. יחקוק כחוכי חקק: וליסכס כי מיללי דנורא. מניחו ע"ג נחלים לוחשות שיכבשל האחרוג בדבש: בני מ' יום. שבערו עליהם מ' יום. ל"ה של מתוק כן מ' יום: כריזנא לזיבורא. כוס קטן מאד ושמו כריזנא. מאתן מי רגלים שותין למי שנשכחו זרעה ומתפשא: רביעיתא לעקר. רביעית לוג למי שנקלו עקרב: פלגא ריבעא לגילויא. חלי לוג: רבעא. לוג: אניגרון ואבנגר ותיריקה. מים שנשלק בהם כנגרי מין עשש ששמו כנגרי. וסחם אניגרון מי שלק מרדין כדלמרין (בכ"ט דף ט"ז): אניגרון מיה דסולקא. ותיריקה לרי: אידמי ליה כפרשא. מוספו ומייסרו שהפחד והמרוצה והכשות מתישין כמו (א) ומתחם ומת הנחש בתוכו: גובי. חמיתוס חמיתוס י"ה הנחש ממנו. גובי טריגין כלע"י: דטריקיה. נשכו: עוברא דחמרא חיוורתא. עובר חמרה לנשה: דלא אשתכח ערפא. האם: כר